

злоупотрѣбимъ съ тѣхъ. За да оценимъ тия блага, ние минаваме презъ школата на радоститѣ и на страданията. Пресили ли се човѣкъ вътрешно, страданията започватъ да го следватъ. Достатъчно е човѣкъ малко да претовари стомаха, сърдцето или мозъка си, за да му дойдатъ известни страдания. Когато се земе да извърши една работа, за която не е готовъ, човѣкъ страда. Извърши ли нѣкаква работа, за която е готовъ, той се редва.

Всички хора се стремятъ къмъ любовта, защото само тя е въ състояние да преобрази свѣта. Първоначално човѣкъ е живѣлъ за себе си. Велико нѣщо е да живѣе човѣкъ за себе си. Това е Божествено качество. И Богъ е живѣлъ за себе си. Следъ като е създалъ свѣта, Той започналъ да живѣе за всички сжщества, които самъ е създалъ. По този начинъ Той се е самоограничилъ, но радвалъ се е на самоограничението си, че може да опознае сжществата, които е създалъ. Присжтствието на Бога въ малкитѣ сжщества е станало причина за тѣхнитѣ страдания. Да се ограничи човѣкъ, това значи, да застане предъ нѣкоя голѣма планина, която да хвърля сѣнка върху него. Застаналъ въ сѣнката на планината, той страда, мжчи се, защото е лишенъ отъ онзи просторъ, който би ималъ, ако е на планината, или предъ нея. Всѣки човѣкъ страда отъ засѣнчване, все нѣкой го е засѣнчилъ. Дъщерята страда отъ майка си, която я засѣнчила, синътъ — отъ бащата, ученикътъ — отъ учителя